

Hun slog sig da heller ikke længe til Ro med en passiv Deltagelse for de Underkuede. Som ethvert stærkt Indtryk straks kaldte paa Virksomhedsaanden i hende, førte ogsaa denne nye Følelse hende uden lange Overvejelser ud i Handling. Med Bistand af sin Værtinde, en skikkelig Underofficersenke, fik hun indrettet en Slags Markententeri ude i Haven, hvor de forkomne Børn paa deres Vej til og fra Skolen gratis kunde faa et Maaltid Mad og en varm Drik. Den Sum af Æmhed og Opofrelsestrang, hun havde opsparet til sit eget Barn, kom nu denne Flok af Hjemløse tilgode, spredtes over et halvhundrede skurvede Hoveder og voksede dermed. Sagen vakte stor Opsigt i den lille By, hvorfor Børnene i Begyndelsen holdt sig tilbage; dog, Suppeduften, der trængte ud til dem gennem Stakittets Tralværk, og Synet af de altid dækkede Borde overvandt lidt efter lidt deres Skyhed. Endog den lille blaablege Knøs med de store Kirtelsaar sad en skøn Dag derinde i Haven og proppede sig.

For Jakobes Vedkommende førte dette Forsøg videre. Efterhaanden som hendes legemlige Kræfter vendte tilbage, udøvede det store Verdensrøre sin gamle Tryllemagt over hende. Hun, som for kort Tid siden kun ønskede sig Døden, følte atter med stormfyldt Hjerte, at Livet kaldte paa hendes Evne og Vilje. Hun skrev derom til sin Veninde i Breslau: